

ЗЦІЛИТЕЛЬ НАУКОЮ І ДОБРОТОЮ

Чим далі снуються літа, тим частіше притягає прижовкле фото, або, як його ще називали, віньетка випускників 10 «Б» Гоцанської середньої школи 1958 року. Які ж бо були ми вродливі квітучою юністю, запалені романтизмом майбуття і ніжністю першої любові... Здавалося, доля кожного обов'язково буде позначена осонням щастя і досягненням мрій. Але життя прекрасне і суворе, дечия свічка уже згасла, дехто істинно живе з насолодою, а дехто терни жалять і жалять.

Наша молоденька класна керівниця декому прокопувала майбутнє. Знала ж бо нас, певно, розглядела в нас отой ще хай не окріпий, «зелений» людський потенціал. Пам'ятаю, що Жовніру, доброму моему приятелю з Симонова, якось сказала: «А тебе, Іванку, чекає щось велике і світле».

Мене тоді це не здивувало, бо Іван хоч хлопець сирітський, але завжди чи не найакуратніше зодягнений, навіть його велосипед — наша заздрість — теж вилискував чистотою. На «золото» Іван не тягнув, але якщо поморщить лоба, то будь-який предмет для нього був підвладний. Самостійно, без списування, робив уроки, особливо ж — контрольні. Впевнений, добродушний, щирий, хоча й витівник та бешкетник трохи.

Не здивувало мене зовсім і те, що десь у 1979-му почув, що мій однокласник блискуче захистив кандидатську дисертацію в Києві після закінчення Тернопільського медінституту. Долетіли чутки, що Іван Кіндратович зажив гучної слави на посаді головного лікаря Бугринської дільничної лікарні, що Жовнір — це вже ім'я в медицині, що до Бугринського зцілителя їдуть люди з усіх усюд і він навіть піднімає з постелі і колясок дуже вражених розсіяним склерозом — загрозливою недугою, боротьба з якою стала темою його чотирирічної праці над кандидатською.

Пізньої осені, коли працював у Синівському колгоспі, нагадала мені про однокласника одна жінка. Змарніла, стривожена, вона попрохала, аби я викликав з Бугрина Жовніра, бо донька дуже захворіла і ніякі лікарі та препарати не допомагають.

— Ой, тітонько, — вирвалось в мене, — я його-то знаю, але чимало літ не бачив, чи відгукнеться на моє прохання.

Упізнав по голосу, приїхав до хворої, надав допомогу.

Знайома студентка розповідала, що коли вона тривалий час хворіла і представила у вуз лікарняні, то це здивувало викладачку.

— Чого це ти з такою хворобою у сільській лікарні вальяєшся?

— А мене лікує кандидат медичних наук, не менше медичне світло, яких в місті вашому пошукати.

— То чому ж він застряг у тій глухомані? — далі дивувалася вчена міщанка.

Іван Кіндратович як медик-подвижник, як істинний фахівець в такому собі провінційному Бугрині на основі поглиблення знань і щирої сердечної любові до людей творив своє святе ремесло. З дружиною, лікарем-терапевтом першої категорії Лідією Миколаївною, маленькою донькою мешкали в сякому-такому закутку при лікарні, навіть, вибачте, надвірний туалет мали спільний з хворими. Починали тут удвох в далекому 1967-му. Це на 14 сіл, на 11 тисяч осіб населення. Універсали та й годі. Навіть роди приймали.

Господарник і учений-дослідник, одержимий у трудах своїх. Що це ж за поєднання таке у Івана Кіндратовича? Можна прямо ска-

зати: без нього не було б сьогодні в Бугрині триповерхових хоромів дільничної лікарні, міні-котельні, не було б і того новітнього обладнання і найсучасніших пошукових методів діагностики і лікування. Сумніваюся, що Жовнір вважає подвигом, незабутнім вчинком епізод зі своєї практики, коли він, скажімо, поставив на ноги Івана Котельнюха з Острога, який з розсіяним склерозом не міг ходити, почав сліпати. А виздоровів від клопотів бугринського зцілителя, сім'ю має. Ой, та таких вдячних, уже колишніх пацієнтів багатенько. Та вважає Іван Кіндратович це справою буденною, обов'язком.

А втім, дуже містко говоритись про нього в одній з характеристик. Зокрема, що має 3 рацпропозиції, опублікував 26 наукових праць, застосовував новітній комплексний метод лікування хворих розсіяним склерозом, досконало володіє діагностикою хворих неврологічного профілю. На базі Бугринської дільничної лікарні ним засновано обласний центр з вивчення і лікування того ж зловісного розсіяного склерозу, а оригінальні методи допомогли підвищити якість ранньої діагностики цього захворювання на 80 - 90 відсотків.

Указом Президента України від 25 квітня цього року Івану Кіндратовичу Жовніру присвоєно почесне звання «Заслужений лікар Украї-

ни». Додамо ще, що він є одним з найактивніших депутатів районної ради.

Він дуже цінує своїх колег-медиків, теплим словом говорить про керівників сільгоспвідприємств «Зоря», «Новоставецьке», «Довіра», які допомагають продуктами для харчування хворих. Іван Кіндратович дуже вдячний і керівникам районної ради та адміністрації, які з розумінням ставляться до його прохань, бо знають, що цей фахівець живе майбутнім, здатний у своїй галузі діяти з випередженням. Він уже нині прагне, аби в поліклініці запровадити водолікування, підводне витягіння, грязелікування, голкорексфлексотерапію. На часі необхідність відкриття фітобару, аптечного кіоска, варто й швидко допомогу розвинути. Та й довгобуд-поліклініка ятрить душу, хоча б один поверх довести до ладу. А тих фінансів, хоч ...

Уже зрілість, уже 60, трохи втоми і свинини. Але у мого шкільного товариша в пам'яті незабутнє, світле. Як захистив дисертацію, а дружина з друзями по виході з аудиторії заспали квітами, як справляля новосілля лікарні і входи́ни у власний дім, як донька Інна теж лікарем стала, заміж за лікаря вийшла і внучка Сергія подарувала.

Це деякі троянди, а були й терни. Батька не пам'ятаю, за матір рідну стала і вирос-

тила в Симонові дуже працююча і щира тітка Олена Павлівна Лук'янець.

Чому доля не повела у місто, на ще вищі посади та наукові щабелі? Вважає, що любов до села, до селян залишила його в Бугрині. Ну, а наукові досягнення можна й тут мати, бо практика ось тут, лише старайся. Лікар — завжди науковець, а ще як добрий серцем, то й успіх та слава прийдуть.

Любити, коли на дозвіллі запалахотить вогнище та заяреє теплом і світлістю. Кохається у квітах, особливо тішать душу настурції, які золотисто-жовтими сонечками обмережили його чепурну лікарню. Він і сам якийсь світлий, випромінює тепло приязні та доброти.

Ювіляре наш, добродію Іване Кіндратовичу, докторе наш славний! Зцілюйте і дали наукою і добром німечина. Хай воздасться Вам на многії літа щедре здоров'я, яке дарували і даруєте людям, квітами любові і благодуством в родині стелиться життєва стежина.

В Євангелії від св. Луки написано: «Добра людина і з доброї скарбниці добре виносить...» Це й для Вас наче вікова мудрість адресує ці слова. У свої 60, рясні на труд і добро, Ви достойні такого.

Петро ГУМЕНЮК,
член Національної
спільної журналістичної
України.